Аляксей Дудараў

КІМ

П'еса для дзіцячага тэатра ў дзвюх дзеях

Дзейныя асобы

К і м
Ю л я
К а р а л ё ў
Л е н а
Х а д з е е ў

ДЗЕЯ ПЕРШАЯ

Столік дзяжурнай сястры ў клініцы. Гарыць лямпа. Позні вечар. К і м і Ю л я.

К і м. Гэты рэцэпт вынайшлі лекары фараонаў у Старажытным Егіпце. Бярэцца 273 чорныя разынкі.

Ю л я. Чаму менавіта 273?

К і м. Пра гэта трэба спытаць фараонаў. Не перапыняйце мяне, мэм... Кожная разынка разразаецца крыж накрыж на чатыры роўныя паловы ў першую гадзіну першай квадры месяца... Дадаецца сем лыжак веснавога, менавіта веснавога, мёду. Усё старанна перамешваецца.

Ю л я. А як перамешваць?

К і м. У сэнсе?

Ю л я. Па стрэлцы гадзінніка ці супраць?

К і м. Супраць. Не менш сямі разоў.

Ю л я. Белая магія.

К і м. Пасля гэтага прыгатаваная маса апраменьваецца на падаконніку месячным святлом.

Ю л я. Колькі?

К і м. Не менш гадзіны. Затым выціскаецца сок з трох лімонаў, зноў перамешваецца.

Ю л я. І зноў сем разоў? І супраць стрэлкі гадзінніка?

К і м. Дзевяць і па стрэлцы! Ужываць па маленькай лыжцы тры разы на дзень да, у час ці пасля яды. Кроў абнаўляецца на самую поўню пры ўмове, што ніводнага разу... ніводнага! Не будзе перапынку ў прыёме лекаў...

Ю л я. І ў час прыёму пацыент не будзе думаць пра белага мядзведзя.

К і м. Вы цынічны, мэм... Менавіта ён вашу кроў і псуе першы... Цыкл пачнем з заўтрашняга ранку.

Ю л я. Няўжо ты сядзеў ноччу і рэзаў на чатыры часткі разынкі... Пад месяцам.

К і м. Яшчэ чаго! Я стамляюся за дзень і мне трэба выспацца, каб усю гэтую араву зранку пабудзіць, памыць, прычасаць, прымусіць заслаць ложкі, накарміць і развесці каго куды... Разынкі крышыў ваш любімчык Піня.

Ю л я. Божа! Ты даў дзіцёнку нож у рукі.

К і м. Я не даваў дзіцёнку ў рукі нож! Ён рэзаў разынкі брытвай. Гэты дзіцёнак — дзіцёнак толькі тады, калі з ім сюскаюцца, як гэта робіце вы, мэм... А са мной, як шоўкавы... Усё робіць! І заўважце, мэм, усё есць... нават пярловую кашу. Варта толькі было вам апынуцца ў клініцы, у яго на наступны ж дзень з'явіўся апетыт і перастаў балець жывоцік... Як бачыце, іншым разам і хвароба на нешта вартая.

Ю л я. А што Баранеса?

К і м. У-у-у! Трагедыя... Учора вярнулася са школы, залітая слязьмі, як дажджом...

Ю л я. Што здарылася?

К і м. Тройка па літаратуры!

Ю л я. І што?

К і м *(дражніць)*. Мой тата — паэт, а ў мяне тройка па літаратуры!

Ю л я. Што ты ёй сказаў?

К і м. А я сказаў, што ў мяне тата — дэсантнік, парашутыст, а я з другога паверху вышыні баюся... Галава кружыцца...

Ю л я. І што?

К і м. Зарагатала. Усё, мэм! Позна, мне рана ўставаць... Заўтра зранку адну лыжачку...

Ю л я. За што ты купіў разынкі і мёд?

К і м. Эканомія...

Ю л я. Кім!

К і м. Што Кім? Што Кім? Мы зарабілі! Мы з Пінем працавалі...

Ю л я. Дзе?!

К і м. Упрыгожвалі парк...

Ю л я. Зноў?!

К і м. Мэм! Мы прыбіралі парк!

Ю л я. Зноў?

К і м. Мэм! У вас «предрассудки»... Дарэчы, «предрассудки» з двума «с».

Ю л я. Не!

К і м. Няўжо з адным?

Ю л я. Не! Забабоны пішуцца без «с»!

К і м. Не можа быць...

Ю л я. Я ж цябе прасіла...

К і м. Што я зрабіў дрэннага? З Пінем. Мы прыбіралі парк пасля свята, там было шмат бутэлек. Я хацеў іх выкідваць, але ваш Піня, мэм, хадзіў за мной як хвост і талдычыў: «Сто ты! Сто ты? Зацэм? Зацэм? Здадзім, здадзім!» Я б не дадумаўся! Ну такі расце прапчалыга, такі круцель... Уяўляеш, стаміліся, селі адпачываць, я адвярнуўся на хвілінку, прыходжу. Сядзіць на лавачцы, ну, такі няшчасны, такі бедны, такі галодны... Між іншым, ідучы ў парк, ён з'еў банку тушонкі і во такую талерку пярлоўкі, а тут... Зрабіў такі выгляд, быццам яго ад дня нараджэння ніхто ніколі нічым не карміў. І шапачка побач. І ў шапачку ўжо накідаць паспелі... Я яго ледзь не забіў! *(Дражніць.)* А сто я зрабіў? Сто я зрабіў? Я стаміўся! Я заснуў! Сапацка звалілася. А цаго яны туды гросы кідалі? Я не прасіў! І сапраўды ж не прасіў, паразіт!

Ю л я. Кі-ім...

К і м. Калі ў Баранесы бацька паэт, то ў гэтага... Я не ведаю... Банкір, мабыць.

Ю л я. І ты не выкінуў іх?

К і м. Каго?

Ю л я. Грошы...

К і м. Мэм, мне здаецца, што вы лечыцеся не ў той клініцы... Грошы выкідваў толькі герой Дастаеўскага... У якім гэта рамане?

Ю л я. «Ідыёт»...

К і м. Правільна, раман «Ідыёт»! Дарэчы, вы зноў дзяжурыце, а Джульета ў садзе на спатканні?!

Ю л я. Я ўсё адно не сплю... Якая розніца, дзе не спаць?

К і м. Я пайшоў. Баранеса без мяне не засынае.

Ю л я. А Піня?

К і м. Фу-у, гэты прачынаецца толькі затым, каб паесці, а есці толькі затым, каб адразу заснуць. Значыць, заўтра адну лыжачку ў час сняданку. Халадзільнік тут ёсць?

Ю л я. Ёсць.

К і м. Трымаць у халадзільніку.

Зумер сігналізацыі.

Ю л я. Пабудзь ля тэлефона. Пятая палата выклікае. Я хутка!

Выходзіць. З'яўляецца Л е н а.

Л е н а. Салют, Кім!

К і м. Сястра, вас у даўнія часы называлі сёстрамі міласэрнасці... А што робіце вы?

Л е н а. Што я раблю?

К і м. Нават дыктатарскія рэжымы забараняюць выкарыстоўваць працу непаўналетніх. А вы выкарыстоўваеце працу хворых.

Л е н а. Не дуры галавы!

К і м. І дзеля чаго?! Каб бегаць у парк і цалавацца пад плакатам «Осторожно — СПИД!»

Л е н а. Адкуль ты ведаеш?

К і м. Гэта ведаю не я. Гэта ведаюць усе, хто праходзіў па тратуары каля клінікі. А ці ведаеце вы, сястра, што па апошніх даследаваннях вучоных Занзібара пацалункі на рабочым месцы аказваюць неспрыяльны ўплыў на нервовую сістэму, а ў Амерыцы...

Л е н а. Ой, дэмагог!

К і м. А ў Амерыцы за пацалунак у офісе пагражае турэмнае зняволенне...

Л е н а. Пайшоў к чорту! Дзе Юля?

К і м. Мэм адпрацоўвае вашу разбэшчанасць. Мяняе заместа вас хвораму судна.

Л е н а. У якой палаце?

К і м. У пятай...

Л е н а. Будзь здароў, акселерацік!

К і м. Лена!

Л е н а. Што?

К і м. Як яна?

Л е н а. Складана, Кім, складана...

К і м. Аналізы не палепшыліся?

Л е н а. Горшымі сталі... Толькі ёй не кажы. Яна не ведае...

К і м. Яна адчувае...

Л е н а. Патрэбна аперацыя.

К і м. І колькі яна каштуе?..

Л е н а. Чорт яе ведае... Дарага, канечне...

К і м. Даведайся, калі ласка.

Л е н а. Добра. Пайду яе падмяню...

К і м. Скажы, што я пайшоў. І прасачы, каб яна заўтра абавязкова прыняла маю сумесь. Чао!

Л е н а. Будзь здароў.

Разыходзяцца. Праз нейкі момант з'яўляецца К а р а л ё ў, прыціскаючы адну руку да сэрца, а ў другой трымаючы пісталет. Левае крысо пінжака запэцкана крывёй. Уваходзіць Ю л я.

Ю л я. Божа!

К а р а л ё ў. Памажы мне...

Ю л я. Я паклічу доктара!

К а р а л ё ў. Назад! *(Наводзіць на Юлю пісталет.)* Нікога не клікаць! Ты зразумела?

Ю л я. Зразумела.

К а р а л ё ў. Крыві баішся?

Ю л я. Не.

К а р а л ё ў. Хадзі сюды! Вазьмі пінцэт... не той, большы! Там тырчыць куля...

Ю л я. Дзе?

К а р а л ё ў. У грудзях. Насупраць сэрца. Дастань яе.

Ю л я. А... бачу!

К а р а л ё ў. Зачапі пінцэтам і цягні!

Ю л я. Вам жа будзе балець!

К а р а л ё ў. Цягні, дура!

Юля *(спрабуе нешта зрабіць)*. Не атрымліваецца! Яна паміж рэбраў засела.

К а р а л ё ў. Цягні!

Ю л я. Пінцэт зламаўся!

К а р а л ё ў. Пашукай пласкагубцы...

Ю л я. Гэта клініка! Адкуль тут пласкагубцы? Я паспрабую зубамі...

К а р а л ё ў. Ты што?!

Ю л я. Рукі!

Каралёў адводзіць рукі, Юля схіляецца над ім і зубамі выцягвае з грудзей кулю. Каралёў стогне.

К а р а л ё ў. Дай сюды...

Ю л я. Я зараз кроў спыню...

К а р а л ё ў. Дай сюды кулю! Прапалашчы рот вадой. Яна атручаная... А кроў спыняць не трэба. Хай атруту вымывае... Прапалашчы рот вадой! Куля атручаная! Ты што не баішся?

Ю л я. Не.

К а р а л ё ў. Ну і чорт з табой! Каб не партманет у левай кішэні — каюк! Партманет уратаваў...

Ю л я *(дастае з пінжака маленькую кніжачку)*. Гэта не партманет...

К а р а л ё ў. А што?

Ю л я. Біблія...

К а р а л ё ў. Уроды...

Офіс Хадзеева. Уваходзіць К а р а л ё ў.

Х а д з е е ў. Ты?!

К а р а л ё ў. Я пригласил вас, господа, с тем, чтобы сообщить пренеприятное известие: Бог, оказывается, есть.

Х а д з е е ў *(пасля паўзы)*. Гэта... ты?

К а р а л ё ў. Я... Толькі давай так... галаварэза свайго не мачы... Ён зрабіў усё як мае быць. Маэстра! Два сантыметры ніжэй левага саска пацэліў. Зірні.

Х а д з е е ў. Адкуль ты?

К а р а л ё ў. Я спадзяюся, ты здагадаўся, што не з морга. Але і не з пракуратуры. Як у цябе справа з атэізмам? Мае светапогляды пахіснуліся... Паўгода таму, каб адчапіцца ад надакучлівых манашак, я купіў ім машыну цэглы, а яны мне падаравалі *(дастае з кішэні кніжачку, чытае)* «Новы запавет» Госпада нашага Ісуса Хрыста. Новы пераклад з грэчаскага арыгінала. Твой абармот яго прастрэліў... Наскрозь. Я панёс матэрыяльныя страты, Халдзей!

Х а д з е е ў. Я — Хадзееў...

К а р а л ё ў. Мне ўсё адно. Святыя сёстры падарылі мне кніжку, а я не магу яе пачытаць, бо ты мне яе сапсаваў. Яна прабіта атручанай куляй і залітая маёй крывёй... Я не магу

яе пачытаць!!! Дык вось, гэта... гэта мой тавар... вось гэтая кніжачка... Я яе мяняю на тое, што я табе вінен... Я так яе ацаніў! Яна столькі каштуе!

Х а д з е е ў. Не псіхуй!

К а р а л ё ў. Ты згодны на абмен?

Х а д з е е ў. Ты ж прыйшоў адзін...

К а р а л ё ў. Адзін! Ты згодны на такі абмен?

Х а д з е е ў. Згодны.

К а р а л ё ў. Слова!

Х а д з е е ў. Слова.

К а р а л ё ў *(аддае яму пісталет)*. На, я прыйшоў адзін, ён заражаны. Ты можаш мяне застрэліць. Я асуджаны. Але перад смерцю прашу выканаць маё апошняе жаданне. Відак працуе?

Х а д з е е ў. Працуе...

К а р а л ё ў. Хачу мульцікі перад смерцю паглядзець...

Дастае з кішэні відэакасету, устаўляе ў відэамагнітафон.

Уключы... *(Хадзееў уключае.)* Дзень першы, пасля таго, як ты мяне хацеў замачыць... Ды там дата стаіць, ты бачыш... Та-а-к... Вось тваю Зайку выводзіць з дома ахоўнік... Ты здымаеш для яе катэдж у Баравусе... Азёрная, 4... Глядзі, глядзі... Вось ён адчыняе машыну. Зараз на яе шапачцы чырвоненькая кропачка з'явіцца... Ведаеш, што гэта? Лазарны прыцэл! Та-а-ак... Элітарны ліцэй... тысяча баксаў у месяц. Урок па прадмеце «Чалавек і свет»... Зараз наезд будзе... Воось... Гэта праз акно здымалі... Вунь Зайка сядзіць на другой парце... Уй, які банцік! А на банціку бачыш чырвоненькую кропачку... О, о! Настаўніца занепакоілася... Заўважыла! Але падумала, што нехта з вучняў забаўляецца лазарным ліхтарыкам... І быў дзень, і быў вечар... Дзень другі... Глядзім...

Х а д з е е ў *(кідаецца да Каралёва)*. Ты... ты... скаціна... Калі з ёй што-небудзь... Калі хоць адна валасінка... Я... я цябе...

К а р а л ё ў. Што? Што ты мяне? Я ж табе пісталет аддаў! Ты думаеш, я гарбатага ляплю... Дай сюды! *(Забірае пісталет.)* Якая ў цябе тут самая каштоўная ваза... А, вунь! *(Прыцэльваецца, страляе. Ваза разлятаецца на кавалкі.)*

Бачыў? На! Там яшчэ шэсць патронаў засталося. Стаць да сценкі? Ці мо ў ванную пройдзем? Га? Ні храна ты са мной не зробіш і нічым не дастанеш... Я — адзін... У мяне нікога. Нікога. Зразумеў, Халдзей?

Х а д з е е ў. Я — Хадзееў...

К а р а л ё ў. Хадзееў! Ты мяне цяпер ахоўваць будзеш... Варта толькі мне знікнуць. Знікнуць на адзін дзень, і банцік тваёй Зайкі будзе сапсаваны... Той самай куляй, што прабіла гэту кніжачку! І нідзе ты яе не схаваеш! Яе дастануць, нават на Канарах! Ты б ужо спраўляў па ёй дзевяць дзён, каб не прыдуркаватая медзічка з клінікі, якая зубамі дастала кулю з маіх грудзей! Яна на каленях прасіла мяне не рабіць гэтага, бо мяне ўратаваў сам Бог, паклаўшы ў маю кішэню гэтую кніжачку! Так што давай грошы на свечку... Я не жартую... Грошы на тоўстую-тоўстую свечку!

Х а д з е е ў. Хопіць?

К а р а л ё ў. Хопіць. Хаця не! Я прыехаў сюды на таксі... Давай і за таксі. А сам чытай знявечанае пісанне і малі Бога, каб мне на галаву не звалілася цагліна, каб не збіла машына, каб не прыхапіў інфаркт, каб я не атруціўся ў рэстаране чым-небудзь... Таму што кветкі з маёй магілы можна будзе ўскласці на магілу тваёй Зайкі. Завянуць не паспеюць.

Бар. За столікам Ю л я. Перад ёй бакал. З'яўляецца К і м.

К і м. Тут холадна, мэм, я прынёс вам кофту.

Ю л я. Дзякую...

К і м. Вы сваёй сумнай пастаццю нагадваеце нешта з імпрэсіяністаў. О! «Абсент» Ван Гога.

Ю л я. «Абсент» у Гагена. Двойка.

К і м. Дарэчы, што такое абсент?

Ю л я. Алкагольны напой на палыне. Яшчэ адна двойка.

К і м. Я непаўналетні і маю законнае права гэтага не ведаць.

Ю л я. Калі непаўналетні, няма чаго швэндацца вечарам па барах...

К і м. Я прынёс вам кофту, няўдзячная! І заадно паведаміць, што сям'я хвалюецца і хоча ведаць, ці хутка вы з'явіцеся дадому. Малым класціся спаць, ці вас яшчэ можна дачакацца?

Ю л я. Ідзі. Я хутка.

К і м. Праз паўгадзіны я вас чакаю каля пад'езда.

Ю л я. Добра.

К і м. Я пайшоў.

Выходзіць. З'яўляецца К а р а л ё ў.

К а р а л ё ў. Што адзначаеш, прыгожая?

Ю л я. Свята...

К а р а л ё ў. Чаму адна?

Ю л я. Так.

К а р а л ё ў. А якое ў цябе свята?

Ю л я. Не ў мяне асабіста, ва ўсіх. Няўжо не чулі? Сёння дзень закаханых...

К а р а л ё ў. А-а-а, нешта чуў... Людзі ўсё, чым толькі ні займаюцца на зямлі, якой бы брыдотай ні займаліся, усё хочуць звязаць, знітаваць з нябёсамі... Са святымі. Як яго?

Ю л я. Дзень святога Валянціна...

К а р а л ё ў. Гэта яшчэ нічога... А ты ведаеш, што ў ракетчыкаў... ну ў тых, што з ядзернымі боегалоўкамі... таксама ёсць свая святая. Чэснае слова! Святая Варвара... Варррварррa... Смешна?

Ю л я. Не.

К а р а л ё ў. І мне не смешна. А ты што, закаханая?

Ю л я. Так.

К а р а л ё ў. І хто ён?

Ю л я. Мужчына.

К а р а л ё ў. Ты вельмі прыгожая...

Ю л я. Дзякую.

К а р а л ё ў. Плюнь на свайго п'яніцу... і паехалі да мяне.

Ю л я. Не магу.

К а р а л ё ў. Ты мне падабаешся... Ты мне некага нагадваеш нават...

Ю л я. Ну маці, вядома, так звычайна гавораць.

К а р а л ё ў. Паслухай, у мяне ніколі не было ні маці, ні бацькі, і я прашу на гэтую тэму не жартаваць!

Ю л я. Скуль жа я ведала? Даруйце...

К а р а л ё ў. Ну во... ты зноў мне падабаешся. Паедзем да мяне... У маёй спальні шкляная столь... Уяўляеш? Ты спіш, а над табой свецяць зоркі... Я аднаго разу метэарыт

бачыў... Так жу-ух праляцеў справа налева... Ну што табе твой п'яніца? Га? І чаму вы, жанчыны, любіце толькі прыпыленых, няўдачнікаў і альфонсаў, якія корчаць з сябе «непонятых гениев»...

Ю л я. Гэта да яго не падыходзіць.

К а р а л ё ў. Дык хто ён?

Ю л я. Бандзюга дурны...

К а р а л ё ў. Калі бандзюга ды яшчэ дурны, ты хутка ўдавою будзеш... Такія доўга не жывуць.

Ю л я. Мабыць.

К а р а л ё ў. Мяркуючы па тым, як ты апранута, ён не надта і клапоціцца пра цябе...

Ю л я. Зусім не клапоціцца...

К а р а л ё ў. Ну дык...

Ю л я. Я яго кахаю...

К а р а л ё ў. Паехалі!

Ю л я. Не.

К а р а л ё ў *(дастае з партманета некалькі зялёных банкнотаў, кладзе іх на бакал)*. Ладна, давай так... Я пайду за шампанскім, а ты за гэты час пе-ра-ду-ма-еш... О'кэй...

Ю л я *(б'е Каралёва па шчацэ і выходзіць)*.

К а р а л ё ў *(ашалела)*. Яна ўдарыла мяне... Яна мяне ўдарыла... *(Машынальна бярэ бакал Юлі і выпівае.)* Якая гадасць!

Дом Каралёва. Раніца. Каралёў у вопратцы спіць на падлозе. Валяюцца бутэлькі, паміж імі сотавы тэлефон. Ён і звініць. Доўга звініць. Каралёў прачынаецца, бярэ тэлефон.

К а р а л ё ў. Слухаю... Які пацан? А колькі яму гадоў? Ну, прыкладна! Праверылі ўсё? Хай заходзіць...

Каралёў знаходзіць недапітую бутэльку, налівае ў бакал, п'е. Уваходзіць К і м, трымаючыся за нос.

К і м. Дзень добры...

К а р а л ё ў. Салют! Што скажаш?

К і м. У вас сурвэткі няма?

К а р а л ё ў *(дастае насоўку)*. На... І што з табой?

К і м. Капіляры знаходзяцца блізка каля сценкі носа... Пры нязначным узрастанні напружання лопаюцца... Гэта

ў мяне з дзяцінства... сястра кажа, што калі мне паказаць здалёк кукіш, у мяне з носу пальецца кроў.

К а р а л ё ў *(бярэ тэлефон, націскае кнопку)*. Навошта ты яго біў?

К і м. Ён мяне не біў!

К а р а л ё ў. Заткніся! *(У трубку.)* Я цябе пытаюся, урод, навошта ты яго біў? Ах, проста нос паміж пальцамі сціснуў... *(Да Кіма.)* Колькі табе гадоў?

К і м. Трынаццаць.

К а р а л ё ў *(у трубку)*. Выйдзеш за вароты і па перыметру абыдзеш дом... *(Да Кіма.)* Колькі табе гадоў, ты казаў?

К і м. Трынаццаць.

К а р а л ё ў *(у трубку)*. Абыдзеш дом трынаццаць разоў на кукішках! На кортачках, урод!

К і м. Прабачце, я пайду...

К а р а л ё ў. Табе шкада яго?

К і м. Шкада.

К а р а л ё ў *(у трубку)*. Адбой: ён табе амністыю абвясціў... Не я, а ён! *(Кідае тэлефон.)*

К а р а л ё ў *(налівае)*. З твайго дазволу... *(П'е.)* Цяпер кажы, хто ты...

К і м. Я ваш сын...

К а р а л ё ў. Яшчэ раз.

К і м. Я ваш сын...

К а р а л ё ў. Вельмі прыемна, сынуля...

К і м. Мне таксама.

К а р а л ё ў. За сустрэчу! *(П'е.)* Калі б ты ведаў, як я цябе доўга шукаў. Ты, канечне, сынок, бедны, няшчасны, адзінокі, табе няма чаго есці і табе трэба грошы... так?

К і м. Не зусім. Я не сірата, не бедны, не адзінокі, мне ёсць што есці і ёсць дзе жыць... А вось грошы мне патрэбны. Тут вы здагадаліся.

К а р а л ё ў. Колькі?

К і м. Пяцьдзясят тысяч.

К а р а л ё ў. Ну, мужык, ты сціплы...

К і м. Я пра долары...

К а р а л ё ў. Тады «ой»! Ты сапраўды мой сын. Па размаху. Цябе мамка паслала?

К і м. Мама памерла дзесяць гадоў таму.

3 Зак 1343.

К а р а л ё ў. А як яе звалі?

К і м. Эльвіра.

К а р а л ё ў. А дзе мы з ёй... сустракаліся?

К і м. На фестывалі моладзі і студэнтаў... Вы тады былі намеснікам старшыні Саюза моладзі.

К а р а л ё ў. Колькі табе гадоў?

К і м. Вы пыталіся ўжо два разы... Трынаццаць.

К а р а л ё ў. А-а-а... Так, так... І з кім ты жыў?

К і м. Жыў я ў дзетдоме, бо ў мамы таксама нікога з блізкіх не было... Дом знаходзіўся ў Расасенцы. Калі здарылася Зона, дзетдом рассялілі па ўсёй рэспубліцы... Я цяпер жыву тут, у сямейным дзіцячым доме.

К а р а л ё ў. І як ты пра мяне даведаўся?

К і м. Ваша інтэрв'ю было ў «Дзелавой газеце».

К а р а л ё ў. Ну ясна. А яна што расказвала табе пра мяне і ты ўсё запомніў... Калі яна памерла?

К і м. Я ж казаў... дзесяць гадоў таму.

К а р а л ё ў. І ты нешта запомніў з таго, што яна табе расказвала... пра мяне? У такім узросце?

К і м. Яна амаль нічога не расказвала... Толькі перад смерцю прашаптала: «Фестываль. Тваё імя — твой бацька...»

К а р а л ё ў. Чыё імя?

К і м. Маё.

К а р а л ё ў. А як цябе завуць?

К і м. Кім...

К а р а л ё ў. Пры чым тут я?

К і м. Вы знаёмы з абрэвіятурай? Назавіце сябе і зразумееце...

К а р а л ё ў. Называю: Каралёў... І што?

К і м. Поўнасцю...

К а р а л ё ў. Каралёў Ігар Міхайлавіч... І што? А-а-а... Крута... Кім атрымліваецца... Толькі няўвязачка з прозвішчам па бацьку. Справа ў тым, што мяне на вакзале некалі знайшоў сяржант міліцыі... Мая мамачка пакінула мяне на падаконніку... Прозвішча ў сяржанта было Міхайлаў... Так я стаў Міхайлавічам.

К і м. А чаму Каралёў?

К а р а л ё ў. Тады ўсе шызелі ад касманаўтыкі.... Акурат на тым тыдні памёр славуты генеральны канструктар...

К і м. А Ігар?

К а р а л ё ў. А вось гэтага не ведаю… Можа нянечка якая ахрысціла, а можа клапатлівая матуля запіску пакінула… Не ведаю.

К і м. Даруйце…

К а р а л ё ў. Усё пуцём, Кім! Дык ты кажаш мой сын? І прыйшоў па аліменты? Лады, Кім… Толькі давай так… Колькі ты заяўляў?

К і м. Пяцьдзясят тысяч.

К а р а л ё ў. Замётана. Тры нулі закрэсліваем і… Атрымай і распішыся!.. *(Падае купюру.)*

К і м. Мне столькі не трэба.

К а р а л ё ў. Маеш рацыю. За геніяльную прыдумку трэба дадаць яшчэ… *(Дастае яшчэ купюру.)*

К і м. Бывайце…

К а р а л ё ў. Чакай! Што ты сабе хочаш купіць? Велік? Камп'ютар?

К і м. Я нічога не хачу купіць. Мне патрэбна пяцьдзясят тысяч долараў.

К а р а л ё ў. На меншае ты не згодны?

К і м. Не.

К а р а л ё ў. Я балдзею ад цябе… Ну ты ж разумны, мужык… Табе не смешна? Я прачынаюся з пахмелу, заяўляешся ты і… здравствуйте, я ваша тётя! Не тётя, а сын! Сын! І за гэту хохму ты хочаш атрымаць пяцьдзясят тысяч баксаў… Навошта яны табе?

К і м. Асабіста мне непатрэбна ані цэнта. Такія грошы трэба маёй сястры… На лячэнне.

К а р а л ё ў. Гэта яна цябе паслала?

К і м. Не.

К а р а л ё ў. І колькі ёй?

К і м. Дваццаць два.

К а р а л ё ў. Клас! Значыць, у мяне і дачка зусім дарослая! Ну раз ты мой сын, а яна твая сястра... Колькі кажаш? Дваццаць два? А-а-а, помню, помню… Я тады ў пяты клас хадзіў, а яна нарадзілася перад самымі вясеннімі канікуламі… Мяне завуч з дырэктарам павіншавалі і адпусцілі з урокаў у раддом.

К і м. Бывайце.

К а р а л ё ў. Стаяць! Я цябе яшчэ не адпусціў. Кажы, хто і навошта цябе прыслаў да мяне?

К і м. Мяне ніхто не прысылаў... Мая сястра хворая. Мне патрэбны грошы, каб вылечыць яе...

К а р а л ё ў. Якая к чорту сястра, калі ты сцвярджаеш, што ты мой сын!

К і м. Канечне, яна не родная мне. Калі здарылася Зона і дзетдом рассялілі, яна ўзяла мяне, Піню і Баранесу на выхаванне... Мэрыя выдзеліла трохпакаёвую кватэру. Гэта называецца сямейны дзіцячы дом. Яна нас усынавіла і ўдачарыла...

К а р а л ё ў. А цяпер ты хочаш, каб я яе ўмацярыў, аж на пяцьдзясят тысяч баксаў?!

К і м. Яна захварэла! Гэта пасля Зоны!.. І калі не будзе грошай, яна памрэ! І нас расселяць па дзіцячых дамах! Я — нічога... Прывыкну... А вось Піня з Баранесай...

К а р а л ё ў. Хто такія Піня з Баранесай?

К і м. Дзеці. Хлопчыку пяць, дзяўчынцы тры...

К а р а л ё ў. Яны таксама ад мяне?

К і м. Пусціце!

К а р а л ё ў. Не, пачакай...

К і м. Я больш нічога не скажу!

К а р а л ё ў. Я скажу, сынуля... Мяне сентыментальнымі байкамі разжалабіць не атрымаецца... Па-першае, я сам хапануў за жыццё вось так і болей, але я ніколі не быў няшчасненькім. Ніколі! Галодным быў! Прыніжаным быў! Бітым быў! У адчаі да слёз гарачых быў! Але няшчасненькім ніколі! Ні-ко-лі!

К і м. Не ва ўсіх жа клыкі, як у ваўка.

К а р а л ё ў. Ты як з бацькам размаўляеш, гадзёныш!

К і м. Даруйце.

К а р а л ё ў. Гэта першае. А па-другое, сын мой, калі чалавек пакутуе, значыць, Гасподзь Бог яго за нешта пакараў! Ён адпрацоўвае свае грахі... І калі я буду аблягчаць яго долю, хоць самую горкую, значыць уступлю ў канфлікт з самім Богам! А з гэтым паханам лепш не спрачацца...

К і м. Вы падвялі пад сваё злое існаванне прымітыўную філасофскую базу і гэтым апраўдваеце свае абыякавыя адносіны да ўсяго і ўся... І ў першую чаргу да сябе самога...

К а р а л ё ў. Чаму ты раней да мяне не прыходзіў?!

К і м. Таму што маці, паміраючы, сказала: «Кім, дай мне слова, што звернешся да яго толькі тады, калі не будзе выйсця, калі будзе тупік. Я яго кахаю і не хачу, каб хоць нечым ён быў у жыцці засмучаны». У мяне цяпер тупік. Калі яна пампрэ, я згублю сям'ю... І дзеці згубяць яе... А так я ніколі б да вас і не звярнуўся і не падышоў...

К а р а л ё ў. Чаму?

К і м. Ваўкоў баюся.

К а р а л ё ў. Ты зноў?!

К і м. Даруйце...

К а р а л ё ў. Ты разумееш, усё, што ты прыдумаў, абсалютна неверагодна...

К і м. Таму гэта і праўда! Хлусню вы па свайму вопыту павінны ведаць...

К а р а л ё ў. Зноў?!

К і м. Дык вось, хлусня неверагоднай не бывае! Яна заўсёды апранае былое адзенне праўды...

К а р а л ё ў. Слухай ты, Спіноза, я б цябе мог проста выгнаць...

К і м. Я б даўно сам пайшоў, вы ж не пускаеце мяне...

К а р а л ё ў. Мне раскалоць цябе — раз плюнуць...

К і м. Каліце...

К а р а л ё ў. У цябе фота маці ёсць?

К і м. Цяпер няма... Калі здарылася Зона і нас вывозілі, рэчы браць забаранілі...

К а р а л ё ў. Ну а ты памятаеш яе? Пазнаў бы на здымку?

К і м. Канечне.

К а р а л ё ў. Не пашчасціла табе, сынуля... Рэч у тым, што ў мяне захаваўся здымак усёй дэлегацыі, якая ездзіла на фестываль... Зараз... *(Дастае з шуфляды стала здымак у рамачцы.)* Вось, іншым разам зірну, каб збегаць на спатканне са сваім юнацтвам. На, зірні і ты... Падкрэсліваю, тут уся дэлегацыя. Уся! Гэта мы на Краснай плошчы пасля паходу ў Маўзалей. Мяне пазнаў... Вось я ў цэнтры абдымаю дзвюх прыгажунь... Якая з іх твая мама?

К і м. Ні тая, ні тая...

К а р а л ё ў. Правільна. Адна з іх цяпер жонка камандуючага пагранвойскамі, а гэта працуе дыктарам радыё... Жывыя, здаровыя... ну а дзе ж твая нябожчыца-маці?

К і м. Здымак вельмі дробны...

К а р а л ё ў. А я табе лупу дам. На! Шукай...

Кім *(паводзіць лупай па здымку)*. Вось яна...

К а р а л ё ў. Дзе?

К і м. Пятая злева ў другім радзе...

К а р а л ё ў. Пакажы, пакажы... *(Бярэ здымак, потым вырывае з рук у Кіма лупу, уважліва разглядае.)* Дык як ты кажаш яе звалі? Эма?

К і м. Эльвіра... дайце, калі ласка, вады...

К а р а л ё ў. Ты так расхваляваўся?

К і м. Мне лякарства трэба запіць...

К а р а л ё ў. Не толькі сястра, і ты хворы?..

К і м. Прафілактыка. Пасля Зоны...

К а р а л ё ў. Можа мінералкі?

К і м. Проста вады. З-пад крана.

К а р а л ё ў. Зараз...

К а р а л ё ў выходзіць імкліва. Выходзіць і К і м. Вяртаецца са шклянкай К а р а л ё ў.

А ў якой школе ты вучышся? Гэй! Ты дзе? Кім!

Бярэ тэлефон, набірае нумар.

Зараз будзе выходзіць пацан, не выпускай яго... Як выпусціў?! І машыну даў?! Ты... А калі б ён сказаў, каб ты мне галаву адрэзаў, ты б і гэта зрабіў, уррод! Пазвані ў машыну і скажы... Лёня без мабільніка?! Усё! Не пападайся мне сёння на вочы, прыдурак!!!

Ходзіць па пакоі, трымаючы перад сабой здымак. Задуменна спыняецца. Бярэ са стала насоўку, што пакінуў Кім.

Ды не... Лухта ўсё гэта! Лух-та!

Клініка. За столікам Ю л я і Л е н а. Вечар.

Л е н а. Ты зноў сабралася ў бар?

Ю л я. Так...

Л е н а. І што ты там робіш?

Ю л я. Гляджу на яго.

Л е н а. Дзіўлюся...

Ю л я. Я сама дзіўлюся... Мне даўным-даўно нехта салодкага кіпеню ў душу лінуў... Плыву... Прыходжу ў бар

і чакаю... Ён з'яўляецца і пачынае напівацца... Кожны дзень... Ты ўяўляеш? Кожны дзень!.. Потым сядзіць у кутку за столікам, смаліць. З выгляду круты-круты, а я бачу ў ім дзіцёнка, што выйшаў пагуляць на перон, а цягнік з бацькамі пайшоў... Ты разумееш, ён плача...

Л е н а. Не выдумляй. Такія не плачуць.

Ю л я. Плача! Ён плача нават тады, калі смяецца...

Л е н а. У цябе аналізы палепшыліся.

Ю л я. Яго ніхто ніколі не любіў...

Л е н а. Ты ведаеш, што нас, жанчын, у адносінах да мужыкоў падзяляюць на тры катэгорыі: сёстры, жонкі, маці...

Ю л я. Адкрыла Амерыку...

Л е н а. Ды не ў прамым сэнсе! Як характар, як від... Сёстры строгія, сухаватыя і прагматычныя. Не раўнуюць. Жонкі раўнівыя, больш чуллівыя, аднак таксама патрабавальныя і строгія... Ну і мамачкі... Чым болей сыночак гадасцей робіць, тым больш яго любяць. Чым больш падоністы, тым даражэйшы. Ты — тыповая мама...

Ю л я. А ты?

Л е н а. Я і па прафесіі і па натуры — сястра... Большага мужчыны не заслугоўваюць! Ты калі пазнаёмішся з ім...

Ю л я. Ужо пазнаёмілася...

Л е н а. І што?

Ю л я. Да сябе запрашаў. У яго спальня са шкляным дахам... Спіш, а на цябе зоркі свецяць...

Л е н а. Дык ты хадзіла?!

Ю л я. Ты з глузду з'ехала! Як гэта я пайду.

Л е н а. Ты ж казала, што кахаеш...

Ю л я. Кахаю.

Л е н а. Чаму ж не пайшла?

Ю л я. А ты б пайшла за трыста долараў?

Л е н а. Ён табе яшчэ і трыста долараў даваў?!

Ю л я. Прапаноўваў. Ну скажы, ты б пайшла?

Л е н а. Калі б кахала, якія пытанні!

Ю л я. Ой, не выпендрывайся ты... Як гэта называецца, ты ведаеш...

Л е н а. Ведаю! Але я як медык, мілая, яшчэ нешта ведаю... Быў у маёй практыцы выпадак, калі праблемы такія ж, як і ў цябе, у адной дзяўчынкі адышлі самі па сабе, без медыкаментаў.

Ю л я. І што з ёй здарылася?

Л е н а. Што з усімі намі рана ці позна здараецца. Зацяжарыла...

Ю л я. І што?

Л е н а. Арганізм складаны камп'ютар... Нешта ў ім шчоўкнула — праз тры месяцы з уліку знялі. А ўжо рукой на яе ўсе махнулі...

Ю л я. Значыць, яна кахала і ён кахаў...

Л е н а. У гэтыя дэталі я не ўнікала.

Ю л я. Інакш нічога б не адбылося...

Л е н а. Можа. Не затрымлівайся.

Ю л я. Добра... *(Выходзіць.)*

З'яўляецца К і м.

К і м. Яна зноў пайшла?

Л е н а. Вітацца трэба.

К і м. Хэлло!

Л е н а. Чао, бамбіна!

К і м. Па-французску трэба казаць «гутэн таг». Чаму ты яе зноў адпусціла швэндацца па начным горадзе?

Л е н а. А ты раўнуеш?

К і м. Яна мая сястра, і я за яе непакоюся. Рэўнасць жа, як вам, мабыць, вядома з сусветнай літаратуры, бывае толькі да маці... Вы Сафокла чыталі?

Л е н а. Слаўны з цябе мужчына атрымаецца, Кім...

К і м. Не падлізвайцеся...

Л е н а. Не, сур'ёзна. Быў бы ты гадоў на пятнаццаць старэйшы, я б выйшла за цябе замуж.

К і м. Быў бы я гадоў на пятнаццаць старэйшы, я б з'еў каля загсу свой пашпарт, а з табой не ажаніўся...

Л е н а. Паччаму?

К і м. Ты спазнялася калі-небудзь на цягнік?

Л е н а. На цягнік не... Затое я заўсёды спазняюся на спатканні.

К і м. Вы гэта робіце знарок, міс! І на спатканні вы не спазняецеся, я ведаю... Вы прыходзіце іншым разам раней за вашага амаранта і з-за вугла назіраеце, калі з'явіцца ён, а потым цярпліва вытрымліваеце пяць-сем хвілін і...

Л е н а. Нахабнік!

К і м. ...і з лёгкадумным выглядам заяўляецеся. Ах, я зноў спазнілася!

Л е н а. Усё, надакучыў!

К і м. Вы гублялі калі-небудзь грошы?

Л е н а. Усё!

К і м. Ці праспалі вы хоць раз на экзамен?

Л е н а. Усё я сказала!

К і м. Вы плакалі хоць раз без прычыны, а проста ад замілавання?

Л е н а. Ты мяне давядзеш!

К і м. Узяць з вамі шлюб — тое ж самае, што пасадзіць сябе на жорсткую дыету на ўсё жыццё... Я жартую. Куды яна пайшла?

Л е н а. Куды і заўсёды.

К і м. І зноў без кофты... Толькі прастуды мне яшчэ не хапала... Я пайшоў.

Л е н а. Ты, можа, прабачэння папросіш?

К і м. Міс, даруйце мне і ў маёй асобе ўсім мужчынам, што крыўдзілі вас, крыўдзяць цяпер і будуць крыўдзіць *(выходзіць)*.

Л е н а *(глядзіць на сябе ў люстэрка)*. Ну, нягоднік малы! Трэба ж наплесці такога...

З'яўляецца К а р а л ё ў.

К а р а л ё ў. Добры вечар...

Л е н а. Добры. Вы да каго?

К а р а л ё ў. Не ведаю. Мабыць, да цябе.

Л е н а. Тады чым магу?

К а р а л ё ў. Ты даўно тут працуеш? Нічога, што я на ты?

Л е н а. Карона не зваліцца. Даўно працую.

К а р а л ё ў. Ты не можаш мне сказаць, хто тут дзяжурыў дваццатага.

Л е н а. А вы хто?

К а р а л ё ў. Ты не бойся, усё нармальна...

Л е н а. А я і не баюся...

К а р а л ё ў. Разумееш, дваццатага са мной непрыемнасць адна здарылася. У нейкай бальніцы мне дапамаглі. Выскачыў, схапіў таксі і... нават дзякуй не сказаў.

Л е н а. Падумаеш! У нас такая прафесія: ні грошай, ні дзякуй.

К а р а л ё ў. Разумееш, мне здорава дапамаглі... Я ў гарачцы быў... не памятаю, як дадому дабраўся... І не памятаю, у якой бальніцы быў...

Л е н а. Крутая гарачка была.

К а р а л ё ў. Ты нават не ўяўляеш.

Л е н а. Якога вы казалі?

К а р а л ё ў. Дваццатага.

Л е н а. А ў які час?

К а р а л ё ў. Вечарам.

Л е н а. Да дзесяці? Пасля?

К а р а л ё ў. Пасля.

Л е н а *(глядзіць у графік)*. Я дзяжурыла 20-га. З 21-й да сямі раніцы.

К а р а л ё ў. Не-е, там медсястра прыгожай была...

Л е н а. Дзякую за камплімент.

К а р а л ё ў. Не-не-не! Я не тое хацеў сказаць! У сэнсе прыгожая, што падобная...

Л е н а. На каго? На Сафі Ларэн ці Пугачову?

К а р а л ё ў. На маці маю падобная! На маці! Ты таксама нішто сабе, але ты на яе не падобная...

Л е н а. Ты таксама да майго бацькі не дацягваеш...

К а р а л ё ў. Хіба я супраць?

Л е н а. Значыць, так... Дваццатага вечарам дзяжурыла я. Нічыіх гарачак тут не было. Усё?

К а р а л ё ў. Не ўсё. Па-першае, не крыўдуй. Калі я цябе пакрыўдзіў, прашу прабачэння.

Л е н а. За вас ужо папрасілі прабачэння.

К а р а л ё ў. Хто?

Л е н а. Тут адзін акселерат швэндаецца... Што па-другое ў вас?

К а р а л ё ў. А па-другое, хачу аказаць вашай клініцы дабрачынную дапамогу... *(кладзе на столік канверт)*.

Л е н а. А па-трэцяе, ніякіх медыкаментаў, ні за якія грошы я вам даставаць не буду... Так што забярыце свой дабрачынны канверт і каціцеся к чортавай матары...

К а р а л ё ў. Ды якія к чорту медыкаменты! Калі мне спатрэбяцца наркотыкі, я іх воз дастану... І цябе магу пачаставаць...

Л е н а. Значыць проста так ахвяруеце...

К а р а л ё ў. Не, не зусім.

Л е н а. Забярыце канверт.

К а р а л ё ў. Спакойна! Ты будзеш чыстая, як херувім. *(Дастае з кішэні насоўку.)* Вось бачыш насоўку... На ёй кроў. Не баішся крыві?

Л е н а. Я медсястра і не баюся нават голых мужчын...

К а р а л ё ў. Гэта калі яны хворыя... Цяпер вось гэтая бутэлечка... Тут таксама кроў. Мне трэба ведаць: ці ёсць паміж імі розніца.

Л е н а. І ўсё?

К а р а л ё ў. І ўсё. Гэта *(паказвае на канверт)* раздасі лабаранткам за паслугі. А хочаш, купі для іх новы мікраскоп.

Л е н а. Там хопіць на мікраскоп?

К а р а л ё ў. Хопіць. Ну? І ў чым тут крымінал? Запэўніваю, што ўласнікі гэтых крывей жывыя і здаровыя.

Л е н а. Навошта гэта вам?

К а р а л ё ў. Я пісьменнік. Пішу дэтэктывы. Распрацоўваю адзін сюжэт. Хачу, каб усё ў ім было праўдападобным.

Л е н а. Ну добра, зайдзіце дні праз тры, ці лепш пакіньце тэлефон, я вам пазваню...

Зумер.

Даруйце, мне ў палату трэба... *(Выходзіць.)*

К а р а л ё ў накіроўваецца да выхаду і сутыкаецца з Ю л я й.

Ю л я. На вуліцы надзвычай холадна...

К а р а л ё ў. Так...

Ю л я. Затое на небе зорак багата...

К а р а л ё ў. Так...

Ю л я. І ўсе буйныя-буйныя... І мігцяць.

К а р а л ё ў. Так...

Ю л я. І яшчэ. Адзін мой выпадковы знаёмы ў бары, калі я сказала яму, што кахаю цябе дванаццаць гадоў... Прасіў перадаць табе, што ты ўрод...

К а р а л ё ў. Я з ім згодны. *(Абдымае яе.)* Я сапраўды ўрод...

ДЗЕЯ ДРУГАЯ

Дом Каралёва. Ноч. Ціхая музыка. Юля і Каралёў у павольным танцы.

Юля. Дзякую табе...

Каралёў. За што?

Юля. За тое, што я кахаю цябе...

Каралёў. Даруй, я не ведаю, што ў такіх выпадках гаварыць трэба...

Юля. І не гавары нічога...

Каралёў. Хочаш шампанскага?

Юля. Баюся.

Каралёў. Чаго?

Юля. У мяне і так усё кружыцца. Я абамлею...

Каралёў. Ну і на здароўе... У мяне нашатырны спірт ёсць...

Юля. Давай.

Каралёў. Нашатырны спірт?

Юля. Шампанскае.

Каралёў. Зараз...

Юля. Можна я прылягу?

Каралёў. Канечне, канечне... Што ж ты слабенькая такая? Можа есці хочаш?

Юля. Не, дзякуй... *(Прылягла на край ложка.)* Ой, сапраўды зоркі! А адна рухаецца нават...

Каралёў. Гэта самалёт...

Юля. А чаму не чутно?

Каралёў. Высока...

Юля. А можа спадарожнік?

Каралёў. Можа... Лёд пакласці?

Юля. Як хочаш... Якая я шчаслівая... Палову свайго жыцця не жыла, а ляцела... Што б ні здарылася, што б ні накаціла... варта было толькі ўспомніць пра цябе — усё! Усе праблемы радасцю рабіліся... *(Смяецца.)* Калі ў час путчу цябе арыштавалі, я хацела на плошчы абліць сябе бензінам і падпаліць.

Каралёў. Прыпадачная!

Юля. Калі ты недзе заявіў, што не прызнаеш Бога, цэлы дзень стаяла ў царкве на каленях і маліла, каб Ён дараваў

табе... А калі цябе паклалі на аперацыю — ледзь з глузду не з'ехала...

К а р а л ё ў. Юля, мілая, у мяне ніколі нічога падобнага не было... Пашкадуй... Памаўчы... Мая псіхіка не вытрымлівае. Я заплакаць магу...

Ю л я. Такой бяды...

К а р а л ё ў. Колькі памятаю сябе — я быў адзін... У мяне адсутнічае, паталагічна адсутнічае пачуццё натоўпу... Мне ў ім млосна. Натоўп — гэта жывы і да нейкай ступені разумны арганізм... Ён адчувае гэта і ненавідзіць мяне. Я заўсёды хацеў любіць, а ад мяне шарахаліся, як ад заразнага... А калі спрабавалі любіць мяне, дык абавязкова за нешта. Тады я шарахаўся, бо адразу ж адчуваў гэта... Я праклінаў сябе за гэта, я люта зайздросціў тым, хто бачыць тое, што хоча бачыць, і не заўважае таго, чаго не трэба...

Ю л я. Мы шампанскае піць будзем?

К а р а л ё ў. А-а, даруй... Табе не цікава?

Ю л я. Я цябе кахаю, дурненькі...

К а р а л ё ў. За цябе...

Ю л я. А я за цябе...

К а р а л ё ў. У гэтым доме столькі перабывала людзей, а, здаецца, не было ніводнага чалавека і ніводнай жанчыны...

Ю л я. Ты проста з маленства заўсёды абараняўся. Гэта ўжо ўвайшло не толькі ў звычку, а і ў характар. На цябе ніхто і не думае нападаць, а ты ўсё адно абараняешся... Як ты яшчэ толькі трымаешся? Ты ўжо павінны быў усё сваё здароўе на гэта пакласці...

К а р а л ё ў. Нічога. Мяне не так проста скруціць.

Ю л я. Ну во! Зноў іголкі выпусціў... Ну, а цяпер на каго, вожык?

К а р а л ё ў. Даруй...

Ю л я. Запрасі мяне яшчэ танцаваць.

К а р а л ё ў. Ты так любіш танцаваць?

Ю л я. Абалдзенна!

К а р а л ё ў. А я ненавіджу...

Ю л я. Ну намагніся ўжо.

К а р а л ё ў *(уключае музыку, галантна падыходзіць)*. Мадам! Белы танец!

Ю л я. Па-першае, мадэмуазель, а па-другое — на белы танец жанчыны запрашаюць.

К а р а л ё ў. Ну ўсё адно, прашу вас...

Танцуюць. Б'е гадзіннік.

Ю л я. Колькі?

К а р а л ё ў. Тры гадзіны...

Ю л я. Позна. Час ехаць.

К а р а л ё ў. Можа застанешся? Заставайся...

Ю л я. Не, давай не сёння. Не сёння. Добра?

К а р а л ё ў. Як хочаш... *(Засмяяўся.)* Жах! Ціхі жах!

Ю л я. Што?

К а р а л ё ў. Нічога. Я адвязу цябе.

Ю л я. Не трэба і праводзіць! Не трэба. Добра?

К а р а л ё ў. Як скажаш... Жах!

Ю л я. Вызаві таксі...

К а р а л ё ў. Ды якое таксі?! *(Бярэ тэлефон, націскае кнопку.)* Серж? Ну што, пакрыўдзіўся? У нас проста няўдалы дзень з табой быў учора... Даруй. Значыць, сядзеш на «Аўдзі» і адвязеш маю госцю, куды скажа... Я сам сябе ахоўваць буду... Стоп, стоп! Будзеш везці яе, як мяне самога. Малайчына, здагадлівы... Яна ўжо спускаецца.

Ю л я. Бывай...

К а р а л ё ў. Я хоць да машыны праводжу!

Ю л я. Не трэба. Я знайду дарогу.

К а р а л ё ў. Тады спакойнай ночы...

Ю л я. Добрай раніцы! Пацалуй мяне.

Цалуюцца. Ю л я выходзіць.

К а р а л ё ў *(смяецца)*. Жах! Жах!

Тэлефон. Каралёў націскае кнопку.

Г о л а с. Камандзір, гэта боцман...

К а р а л ё ў. Ну?

Г о л а с. Калі разбудзіў — даруйце, але вы загадалі гэту інфармацыю дакладваць у любы час.

К а р а л ё ў. Слухаю.

Г о л а с. Халдзей вывез дачку за мяжу. Яна ў Кёльне. Мне вылятаць?

К а р а л ё ў. Не трэба, адбой. Праблема здымаецца.

Г о л а с. Зусім?

К а р а л ё ў. Зусім. Дзякую.

Г о л а с. Зразумела. Ну, а...

К а р а л ё ў. Усё, што атрымаў, — ваша... Усё, што ведаеш, — забудзьце.

Г о л а с. Ужо забыліся. Дзякую. Пазваніце — буду рады.

К а р а л ё ў. Будзь здароў!

Г о л а с. Бывайце...

Каралёў выключае тэлефон, ходзіць па пакоі, падыходзіць да акна.

К а р а л ё ў. А дзень павялічыўся. Ледзь прыкметна, але святлее... І спаць не хочацца.

Дом Юлі і Кіма. К і м сядзіць каля акна. З'яўляецца Ю л я.

К і м. Мэм, прыстойныя жанчыны заяўляюцца дадому да апоўначы.

Ю л я. А ты не спіш?

К і м. У мяне заўтра... якое заўтра? Сёння! Кантрольная. Мне трэба падрыхтавацца, а вы мала таго што подла адсутнічаеце дома і прымушаеце мяне хвалявацца, дык яшчэ прыязджаеце пад раніцу і на «мерседэсе».

Ю л я. Гэта не «мерседэс»! Гэта «аўдзі», а ты... ты бурчыш, як свёкар! Дзеці спяць?

К і м. А што могуць рабіць дзеці а чацвёртай гадзіне ночы? Ой-ё-ёй! Ой-ё-ёй! Мы сэканомім на энергаталонах... Вы, мэм, ззяеце, як ёлачная цацка...

Ю л я. Кі-ім!

К і м. Што пачварная?

Ю л я. Калі б ты ведаў... Калі б ты ведаў...

К і м. Я нічога не хачу ведаць, я хачу спаць. Лена тэлефанавала.

Ю л я. Якая Лена?

К і м. З клінікі.

Ю л я. Чаго?

К і м. Непакоілася за вас, мэм, і пыталася, куды вы падзеліся...

Ю л я. І што ты сказаў?

К і м. Я сказаў, што вы дома, стаміліся і спіце разам з дзецьмі. Бачыце, як вы нізка палі... Мала таго, што за-

гульваеце начамі, дык яшчэ вымушаеце непаўналетняга прыстойнага падлетка хлусіць дарослым.

Ю л я. Навошта ж ты хлусіў?

К і м. А што мне было рабіць? Сказаць, што і мне невядома, дзе вы падзеліся? Каб і яна хвалявалася ўсю ноч... А так я зло ў свеце паменшыў роўна ў два разы, і твая сяброўка спакойна спала на начным дзяжурстве. І я таксама іду спаць... чаго і вам жадаю.

Ю л я. Я толькі чаю пап'ю...

К і м. Вас там не напаілі нават чаем? Які жах! Я зараз прыгатую.

Ю л я. Я сама... Ідзі спі.

К і м. Калі вас яшчэ і голадам марылі — магу прапанаваць аўсяную кашу.

Ю л я. Разбяруся. Ідзі спаць...

К і м. Сонца ўзыходзіць. Дабранач, мэм!

Ю л я. Не здзекуйся. Ідзі.

К і м. Пайшоў. *(Пайшоў.)*

Ю л я. Кім!

К і м. Што?

Ю л я. Я цябе люблю...

К і м. Гэта ў вас ад бяссонніцы...

Ю л я. Ну хопіць ёрнічаць, я сур'ёзна!

К і м. У чатыры раніцы толькі пеўні сур'ёзна кукарэкаюць, сур'ёзныя ж размовы людзі вядуць пасля дзевяці... Гуд бай!

Ю л я. Чакай.

К і м. Ну што яшчэ?

Ю л я. Я хачу, каб ты ведаў, што б ні здарылася, што б ні адбылося, я заўсёды буду з табой, з Пінем і з Баранесай...

К і м. Не веру...

Ю л я. Чаму?

К і м. Вы парушылі іерархію, якую ж самі і ўстанавілі...

Ю л я. Ну добра! З Пінем, з Баранесай і з табой! Ты задаволены?

К і м. Я незадаволены, але скараюся жорсткаму лёсу.

Ю л я. Ты балаболка!

К і м *(пазяхаючы)*. Я таксама хачу зрабіць сур'ёзную заяву: калі вы будзеце замест лячэння прападаць у барах, ездзіць на «мерседэсах», то...

Юля. Клянуся, гэта ў першы і апошні раз! *(Абдымае яго.)*

Кім. Дадуць мне сёння паспаць ці не! Гэта абуральна! *(Выходзіць.)*

Юля *(глядзіць у акно)*. Сон... Раніца... Ранішні... Сон...

Офіс Хадзеева. З'яўляецца Каралёў.

Хадзееў. Што табе трэба?

Каралёў. Прыстойныя людзі вітаюцца і прапаноўваюць сесці *(паўза)*. Можна мне сесці?

Хадзееў. Сядай.

Каралёў. Я прыйшоў табе сказаць, што ты дарма адправіў сваю Зайку ў Кёльн.

Хадзееў *(падхапіўся)*. Адкуль ты ведаеш?

Каралёў. Не кіпяціся! Гэта яшчэ не ўсё. Ёй ужо нічога не пагражае. Ні ў Кёльне, ні тут. Я прыйшоў разлічыцца з табой *(пачынае выкладаць з саквояжа пачкі грошай)*, папрасіць прабачэння і сказаць, што я быў свіннёй...

Хадзееў. Чаму быў?

Каралёў *(горача)*. Таму што я ўжо даўно не свіння!

Хадзееў. І як даўно?

Каралёў. Сем гадзін. З паловай.

Хадзееў. Ну-у, так доўга не жывуць...

Каралёў. І тым не менш... Але і ты фрукт... З-за гэтай муры *(ківае на грошы)* сябру, хоць і былому, кулю пад сэрца... Ну менш іх, больш — якая розніца...

Хадзееў. Дык а чаго ж ты тады...

Каралёў. Я ж сказаў табе, кім я быў! Свіннёй.

Хадзееў. Вось я і хацеў замачыць цябе. На сала.

Каралёў. Бяры свае грошы, людаед... І яшчэ раз даруй... За дачку. Я разумею, што ты перажыў.

Хадзееў нервова набірае нумар.

Голас. Слухаю.

Хадзееў. Як вы?

Голас. Усё ў парадку.

Хадзееў. Дзе яна?

Голас. На занятках.

Хадзееў. А ты?

Голас. Тут. Каля дзвярэй класа. Не хвалюйцеся, усё ў парадку.

К а р а л ё ў. Усё ў парадку. Не мучай дзіцёнка. Туды ніхто не паехаў ад мяне... А сёння ноччу я і тут усё зняў...

Х а д з е е ў. Што адбылося?

К а р а л ё ў. Пагібель адбылася... Катастрофа... Душэўны «Тытанік», Хадзееў...

Х а д з е е ў. Ты ж мяне заўсёды Халдзеем клікаў...

К а р а л ё ў. Табе і ў трэці раз сказаць, кім я быў?! Што ты прыніжаеш мяне!

Х а д з е е ў. Хто цябе прыніжае...

К а р а л ё ў. Я папрасіў у цябе прабачэння, з дачкой тваёй усё нармальна... Я вярнуў твае грошы...

Х а д з е е ў. А ты мне нічога не вінен...

К а р а л ё ў. Што значыць не вінен? Канчай заліваць.

Х а д з е е ў. У мяне на залівоны няма часу. Ты мне нічога не вінен.

К а р а л ё ў. Ды ты што?! Я зранку вышкрабаў адусюль апошнія грошы, машыну загнаў за палову цаны, прадаў за бясцэнак два прадпрыемствы!

Х а д з е е ў. Я за чужую шызафрэнію не адказваю...

К а р а л ё ў. Паслухай, Хадзееў...

Х а д з е е ў. А вось цяпер я — Халдзей... А ты забірай свае бабкі і каціся...

К а р а л ё ў. Я не жабрак! Мне твае падачкі не трэба!

Х а д з е е ў. Якія падачкі, Каралёў? Успомні, калі я каму падаваў хоць адзін рубель... Тыдзень таму ты мне прадаў вось гэта *(паказвае прастрэленую кніжачку)*, я купіў і ўсё. Мы квіты.

К а р а л ё ў. Я яе пакідаў у залог!

Х а д з е е ў. У мяне не ламбард! І я не ліхвяр! Будзь здароў...

К а р а л ё ў *(спрабуе вырваць з рук Хадзеева кніжачку)*. Дай сюды!

Х а д з е е ў. Я зараз паклічу ахову і цябе вышпурнуць адсюль к чортавай матары!

К а р а л ё ў. Дай сюды і забяры свае ванючыя грошы!

Х а д з е е ў. Гэта не мае грошы.

К а р а л ё ў. На ёй мая кроў!

Х а д з е е ў. Ты прадаў яе... Гэта мая ўласнасць.

К а р а л ё ў. Я не мог яе прадаць! Гэта падарунак. Дай сюды!

Х а д з е е ў. Ды пайшоў ты!!! *(Змагаюцца за кніжачку. Падаюць.)*

Дом Каралёва. Уваходзіць злы, ускудлачаны і памяты К а р а л ё ў. Яго, пэўна, сапраўды «вышпурнулі».

К а р а л ё ў *(выкідваючы з усіх кішэняў грошы)*. Урроды! Пазабіваў бы ўсіх...

З'яўляецца Л е н а.

Л е н а. Можна, Ігар Міхайлавіч?

К а р а л ё ў. Можна. А ты хто?

Л е н а. Лена з клінікі...

К а р а л ё ў. З якой клінікі? Якая Лена?

Л е н а. Вы прасілі мяне зрабіць аналізы...

К а р а л ё ў. А-а-а... Ну й што?

Л е н а. Вы, мабыць, памыліліся. Справа ў тым, што і ў бутэлечцы і на насоўцы адна і тая ж кроў...

К а р а л ё ў. Гэтага не можа быць!!! Вашы лабаранткі пераблыталі нешта!

Л е н а. Наша лабараторыя рабіла аналіз толькі з прабіркі. У нас такой апаратуры няма, каб здымаць з тканіны. А з насоўкі рабіў мой знаёмы... Ён судмедэкспертам працуе... У міліцыі...

К а р а л ё ў. І што?

Л е н а. Усё аднолькава... Надзвычай рэдкая група. Перадайце вашаму знаёмаму, каб ён здаў у сваёй паліклініцы кроў...

К а р а л ё ў. Каму?

Л е н а. Сабе самому. Не давядзі Бог што-небудзь здарыцца і спатрэбіцца пераліванне — будуць праблемы... Надзвычай рэдкае спалучэнне...

К а р а л ё ў. Ды на насоўцы зусім іншая кроў!!! Ты разумееш?

Л е н а. Вось вынікі аналізу з нашай лабараторыі, а гэта рабіў мой сябар... З насоўкі, якую вы прынеслі... Нават лейкацыты аднолькавыя...

К а р а л ё ў. Дурдом...

Л е н а. Сяброўкі з лабараторыі дзякуюць за мікраскоп...

К а р а л ё ў. А міліцыянер?

Л е н а. Міліцыянеру за мікраскоп падзякую я...

К а р а л ё ў. Выпіць хочаш?

Л е н а. Не-е, мне яшчэ сёння цалавацца.

К а р а л ё ў. Ну, ідзі...

Л е н а. Дзякуй вы ўжо сказалі?

К а р а л ё ў. У старажытнасці ганцоў за такія навіны не дзякавалі... Ім галовы адсякалі.

Л е н а. Ну падумаеш, рэдкая група... Было б ад чаго расстройвацца...

К а р а л ё ў. Усё. Дзякуй. Ідзі.

Л е н а. Бывайце... *(Выходзіць.)*

К а р а л ё ў *(сам сабе)*. Пашлякі маюць рацыю: сваякоў у нас намнога больш, чым мы думаем... «А поворотись-ка, сын! Экой ты смешной какой!» *(Націскае кнопку.)* Серж! Ты памятаеш, хлапчук да мяне прыходзіў? Ты яшчэ яму нос разбіў і на машыне ў горад адправіў.

Г о л а с. Памятаю...

К а р а л ё ў. Чаго ты хмыкаеш? Падымі на ногі ўсіх, каго можна, і знайдзі яго. Клічуць — Кім. Сірата. Жыве ў нейкім сямейным доме. Язык падвешаны добра... Гадоў дванаццаць-трынаццаць. Апрануты... Чаго ты рагочаш?

Г о л а с. Шэф, вы будзеце смяяцца, але ён сядзіць у мяне.

К а р а л ё ў. Затрымай яго!

Г о л а с. Навошта яго затрымліваць? Ён да вас і прыйшоў...

К а р а л ё ў. Хай заходзіць...

Нервова прыбірае на стале пачкі з грашыма.

Дурдом... Дурдом...

Уваходзіць К і м.

К і м. Добры дзень...

К а р а л ё ў. Салют, салют... Што ж гэта такое, га? Кімблінклінтан! Я для яго за вадой пабег, як афіцыянт таннага кафэ, а ён змыўся. Чаго ты збег?

К і м. Мне стала сорамна.

К а р а л ё ў. Што такое?

К і м. Даруйце.

К а р а л ё ў. За што?

К і м. Я падманваў вас…

К а р а л ё ў. Бывае…

К і м. І мне надзвычай пагана ад гэтага…

К а р а л ё ў. У жыцці, Кім, з малога трэба пачынаць, а ты адразу пяцьдзясят тысяч долараў.

К і м. Пра што гэта вы?

К а р а л ё ў. Я так разумею, што хворай сястры ў цябе няма, як няма і Моні з Графіняй.

К і м. Моні з Графіняй няма.

К а р а л ё ў. Ну во!

К і м. Піня з Баранесай ёсць. І сястра ў мяне сур'ёзна хворая… І на лячэнне за мяжой ёй патрэбна гэтая сума.

К а р а л ё ў. Дык у чым жа тады твой падман?

К і м. Я не ваш сын…

К а р а л ё ў. Чый жа ты, хлопчык?

К і м. Адкуль мне ведаць. У мяне ваша гісторыя… Толькі не з вакзалам звязаная, а… Ды якая розніца… Калі жыў у дзетдоме, вы ж ведаеце, кожны выдумляе сабе бацькоў… У кожнага або лётчык, або геолаг, або вадалаз…

К а р а л ё ў. Мой шпіёніў для роднай дзяржавы ў Лаосе… Аднойчы адзін паскуднік падлавіў: «Як за ён там моза спіёніць, калі там усе маленькія і з вузкімі вацыма. Там за ўсе кітайцы».

К і м. А сапраўды?

К а р а л ё ў. Што сапраўды? Што сапраўды… Гісторыю трэба ведаць, троечнік! Там тады былі амерыканцы і ён шпіёніў сярод амерыканцаў.

К і м. А-а-а…

К а р а л ё ў. Бэ-э-э…

К і м. Я пра бацьку нічога не выдумляў, няма і няма… А вось маці ў мяне была… Альпіністка… З прыгожым імем Эльвіра… І я быў зусім маленькі, калі яна загінула пры ўзыходжанні на Эльбрус…

К а р а л ё ў. Распранайся, зараз абедаць будзем.

К і м. Не, я спяшаюся.

К а р а л ё ў. Куды?

К і м. Піню з Баранесай трэба забраць з садзіка. Сёння скарочаны дзень.

К а р а л ё ў. Я пашлю машыну, іх забяруць.

К і м. Вы што, ні з кім яны нікуды не пойдуць. Бывайце. І... яшчэ раз даруйце...

К а р а л ё ў. Чакай. Яшчэ пару пытанняў назасыпку. Скажы *(паказвае фотаздымак у рамачцы)*, ты калі-небудзь бачыў гэты здымак?

К і м. Не. Адкуль жа?

К а р а л ё ў. На каго ты тады паказваў?

К і м. Вось. Другі рад. Пятая злева.

К а р а л ё ў. Чаму на яе? Менавіта на яе?

К і м. Ну-у... Можа таму, што ўсе глядзяць у аб'ектыў, а яна на вас... І позірк такі... Мне здаецца, яна вас кахала...

К а р а л ё ў *(нервова)*. Яе завуць Эльвіра!!!

К і м. Абалдзець можна...

К а р а л ё ў. Не спяшайся! Гэта мелката! Далей не абалдзець, далей па ўсіх законах трэба чокнуцца.

К і м. Ну?

К а р а л ё ў. Яна сапраўды займалася альпінізмам! І іх групу накрыла лавінай пры ўзыходжанні на Эверэст...

К і м *(разгублена)*. На Эльбрус...

К а р а л ё ў. Не, на Эверэст! Усе загінулі. Нікога не знайшлі... І гэта яшчэ не ўсё! Яна нарадзіла дзіця трынаццаць год таму, але малое памерла праз некалькі месяцаў!

К і м. Адкуль вы ўсё гэта ведаеце?

К а р а л ё ў. Пасля твайго першага візіту я хоць і быў на сто працэнтаў упэўнены, што ты вешаеш мне на вушы лапшу, усё ж такі вырашыў даведацца, што за краля стаіць у другім радзе пятая злева... Сябры мне гэту інфармацыю і выдалі!

К і м. А... адкуль яна? З якога горада?

К а р а л ё ў. Расанск... Ну? Чаго ты вачыма лыпаеш?

К і м. Першыя гады... я жыў у Расанскім Доме дзіцяці... Містыка...

К а р а л ё ў. Гэта не містыка!

К і м. А што?

К а р а л ё ў. Чартаўшчына! І гэта яшчэ не ўсё! Ты не ведаеш таго, што я не хачу, каб ты ведаў...

К і м. Даруйце... Я пайду...

К а р а л ё ў. Ну, а цяпер як на духу: сястра сапраўды хворая?

Кім. Хворая.

Каралёў. Нешта прыдумаем... Гэта яна цябе прыслала?

Кім. Яна.

Каралёў. І як яе завуць?

Кім. Юля...

Каралёў. Юля?!

Клініка. Юля і Лена.

Лена. Слухай, мілая, ты паводзіш сябе, як сямікласніца!

Юля. Паклёп! Я паводжу сябе, як пяцікласніца!

Лена. Чым ты займалася?

Юля. У класікі гуляла з унучкай акуліста.

Лена. А на працэдуры я за цябе павінна хадзіць?

Юля *(абдымае сяброўку)*. Ленка-а-а...

Лена. Што Ленка?

Юля. Не бубні...

Лена. Я не бубню!

Юля. А што ты робіш?

Лена. Зайздрошчу. Хто выйграў?

Юля. Я.

Лена. Дзіцёнка пакрыўдзіла. Марш у сёмы кабінет! Бегаць за табой яшчэ трэба! Хуценька! Апаратура перагрэлася!

Юля. Бягу, бягу!

Выходзіць. З'яўляецца Каралёў.

Лена. Ігар Міхайлавіч! Якім ветрам?

Каралёў. У вашай клініцы гэтага... аддзялення няма?

Лена. Якога аддзялення?

Каралёў. Ну гэтага... дзе прыдуркаў лечаць.

Лена. Не-е, гэта ж за горадам... У нас толькі неўралогія. А што вы захварэлі?

Каралёў. Я нарадзіўся хворым.

Лена. Тады ўсё о'кэй. Вы ведаеце, калі чалавек пачынае выздараўліваць?

Каралёў. Ну?

Лена. З таго самага моманту, калі скажа сам сабе, што ён хворы.

Каралёў. А калі чалавек разумнець пачынае па тваёй логіцы? З таго самага моманту, калі прызнае сам сябе крэцінам?

Л е н а *(смяецца)*. Мабыць, так.

К а р а л ё ў *(не смяецца)*. Я — крэцін.

Л е н а. З выздараўленнем вас, Ігар Міхайлавіч!

К а р а л ё ў. Называй мяне проста Кім...

Л е н а. Чаму Кім?

К а р а л ё ў. Ведаеш, што такое абрэвіятура?

Л е н а. Не.

К а р а л ё ў. Двоечніца. Загалоўныя літары, якімі нешта ці нехта называецца. СССР, КПСС, НКВД, ОПРЭСЭТЭ... ЁКАЛЭМЭНЭ...

Л е н а. А гэта што такое?

К а р а л ё ў. Не ведаю. І ведаеш, усё, што называецца абрэвіятурай, надзвычай нетрывалае. Усё распадаецца... І я распадаюся...

Л е н а. А чаму вы Кім?

К а р а л ё ў. Маё прозвішча Каралёў, завуць Ігар Міхайлавіч.

Л е н а. А-а-а...

К а р а л ё ў. Што тут смешнага?

Л е н а. У мяне ёсць знаёмы Кім.

К а р а л ё ў. Гэта міліцыянер твой?

Л е н а. Не-е, у яго іншая абрэвіятура *(і раптам пачынае істэрычна рагатаць)*. Ой, не магу!

К а р а л ё ў. Чаго гэта цябе разабрала?

Л е н а *(рагоча)*. Не магу...

К а р а л ё ў *(пахмурна)*. Хопіць рагатаць!

Л е н а. Чаго гэта вы?

К а р а л ё ў. Не магу без злосці глядзець на тых, хто смяецца!

Л е н а. Я вас слухаю. Зноў аналіз крыві трэба зрабіць?

К а р а л ё ў. Я і без аналізу ведаю: кроў мая сапсаваная ўшчэнт...

Л е н а. Што за песімізм!

К а р а л ё ў. Значыць так: у вобмарак не падаць і ніякіх пытанняў не задаваць. О'кэй?

Л е н а. Ес, сэр!

Каралёў дастае з кішэні пачкі грошай... Адну, другую, трэцюю... Пяць.

К а р а л ё ў. Пяцьдзясят тысяч. Тут у вас лечыцца...

Л е н а. Божа...

К а р а л ё ў. Ты абяцала ў вобмарак не падаць!

Л е н а *(заплакала).* Ігар Міхайлавіч, мілы... Вы ведаеце...

К а р а л ё ў. Ведаю! Вось перадай ёй запіску... Толькі сама не чытай...

Л е н а. Ды за каго вы мяне...

К а р а л ё ў. Усё! Ніякіх пытанняў. Ты абяцала.

Л е н а. Можна я вас пацалую?

К а р а л ё ў. Не хачу.

Л е н а. Чаму?

К а р а л ё ў. Ты з міліцыянерамі цалуешся.

Выходзіць.

Л е н а *(перакладае пачкі, потым закрывае іх газетай і шэпча, прыціскаючы запіску да грудзей).* Госпадзі, Святы Божа! У першы раз звяртаюся да цябе... Дзякуй Табе, дзякуй Табе... дзякуй.

З'яўляецца К і м.

К і м. Ба-а! Грэшніца ўзносіць малітвы... Чароўная Алена, праз якую грэкі разбабахалі Трою, зрабілася Марыяй Магдалінай!

Л е н а *(кідаецца да хлопчыка і пачынае яго цалаваць).* Кім! Кім! Кім!

К і м *(вырываецца).* Вашы «деяния», сястра, падпадаюць пад крымінальны кодэкс! Гвалтоўная спроба, спакушэнне непаўналетняга. Стацця саракавая, пункт трэці, абзац другі. Ад двух да сямі з канфіскацыяй маёмасці.

Л е н а. А маёмасць за што?

К і м. Каб не было дзе спакушаць іншых. Што гэта з вамі? Міліцыянеру генерала далі?

Л е н а. Не-е, на канфіскацыю маёмасці за такое брыдкае качаня, як ты, я не згодная.

К і м. А што ў вас можна канфіскаваць? Уся маёмасць — адзін халат.

Л е н а *(гулліва).* Ты ўпэўнены?

К і м. Ды й халат казённы...

Л е н а. Значыць так: у вобмарак не падаць і з глузду не з'язджаць. Дамовіліся?

К і м. Зараз ты скажаш, што ў цябе закахаўся прынц Самшытавых астравоў...

Л е н а. Але-е оп! *(Рэзка адхінае газету.)* Толькі спакойна.

К і м *(глядзіць на грошы і пасля паўзы).* Міліцыя нуль адзін ці нуль тры?

Л е н а. Нуль два.

К і м. Званю. Я тваім падзельнікам быць не збіраюся... Тут не ад двух да сямі... Гэта пажыццёвая катарга...

Л е н а. Грошы, Кім, абсалютна чыстыя. Іх перадалі на яе лячэнне. Прынёс адзін чалавек.

К і м. А ты не здагадалася папытацца ў яго даведкі?

Л е н а. Якой даведкі?

К і м. З псіхбальніцы.

Л е н а. А ў цябе хіба пыталіся даведку, калі ты хадзіў па багатых дамах і выдаваў сябе за сына, выпрошваючы грошы на яе лячэнне? Ды там і даведкі пытацца не трэба было, і так ясна, што... *(Круціць каля скроні.)*

К і м. Адкуль ты ведаеш?

Л е н а. Юля сказала... Толькі прасіла, каб я табе нічога не гаварыла... Я слова ёй дала.

К і м. Ты сваё слова стрымала.

Л е н а. Ладна, гэта я ад радасці... Можа менавіта ты і зрабіў гэта. Клянуся, я не верыла, што можна знайсці такія грошы. І Юля не верыла. Толькі ты верыў.

К і м. Ты пералічыла іх?

Л е н а. Што тут лічыць? У пачцы сто штук па сто. Дзесяць тысяч.

К і м. І колькі пачак?

Л е н а. Ты што да пяці лічыць не ўмееш?

К і м. Не трэба ёй пра гэта гаварыць.

Л е н а. Згодная.

К і м. Толькі на гэты раз дай слова і завяжы свой язык марскім вузлом.

Л е н а. Магіла, Кім...

К і м. Скажы яшчэ век свабоды не відаць... Што ў цябе за лексікон? Во што значыць з міліцыянерамі якшацца.

Л е н а. Заткніся, ты!!!

К і м. Ціха! Яна ідзе...

З'яўляецца Ю л я.

Ю л я. Хлопчыкі-дзевачкі, я як новенькая. Прывітанне, Кім! *(Цалуе Кіма.)* А што гэта з вамі?

К і м. А што?

Л е н а. Што?

Ю л я. Нейкія вы напружаныя...

Л е н а. Гэта табе здаецца.

К і м. Нічога не здаецца. Юля, я зрабіў Лене прапанову.

Ю л я. Якую?

К і м. Праз пятнаццаць гадоў выйсці за мяне замуж. Яна думае...

Л е н а. От, балда!

Ю л я. Няўжо не згодная?

Л е н а. Не!

К і м. Слава Богу! Ты ж праз пятнаццаць гадоў старая будзеш. Як гэта я пра гэта не падумаў.

Л е н а. Слухай, Юля, калі б я жыла, як ты, з такім балбесам пад адным дахам, клянуся, я б даўным даўно яго атруціла чым-небудзь...

К і м. І гэта кажа медык... Прадстаўнік самай гуманнай прафесіі. Бедныя хворыя!

Л е н а. Табе пошта. Танцуй.

Ю л я. Якая пошта?

Л е н а. Пісьмо.

Ю л я. Ад каго?

Л е н а. Спадзяюся, што ён падпісаўся.

Падае Юлі пісьмо. Юля расканвертоўвае і чытае. Выраз твару яе паступова мяняецца.

Ю л я *(застагнала)*. Кі-і-ім...

І як падкошаная звалілася пад ногі да Кіма.

Л е н а і К і м *(кідаюцца да яе)*. Юля!!! Юля!!!

Дом Каралёва. К а р а л ё ў п'яны сядзіць на падлозе сярод пустых бутэлек.

К а р а л ё ў *(гучна дэкламуе)*. Я вас любил... В душе моей угасла не совсем... Но пусть она вас больше не тревожит... *(Крычыць.)* Я не хочу!!! Чаму не хачу? Хачу... *(налівае, п'е)*.

Г о л а с. Шэф, вы ў парадку?

Каралёў. У парадку.

Голас. Мне падалося, што вы крычалі.

Каралёў. Я займаюся мастацкай самадзейнасцю. Не перашкаджай.

Голас. Даруйце.

Каралёў. Стой! Серж, ты жанаты?

Голас. Не.

Каралёў. Пашчасціла табе. Калі б ты быў жанаты, я б цябе... звольніў зараз.

Голас. Сапраўды пашчасціла.

Каралёў. І ведай, як толькі жэнішся — ты без работы. Жанчыны нам напаскудзілі яшчэ ў біблейскія часы... Яблычка ёй захацелася, а цяпер мучайся!

Голас. Пра каго вы?

Каралёў. Пра Еву.

Голас. Гэта ваша знаёмая?

Каралёў. Знаёмая... І твая таксама.

Голас. У мяне Евы не было.

Каралёў. Ну і не трэба. Што гэта я хацеў табе сказаць. А! Калі я задумаю жаніцца, ты мяне павінен будзеш застрэліць. Усёк?

Голас. Як загадаеце, шэф... даруйце, да вас прыйшлі.

Каралёў. Хто?

Голас. Хадзееў...

Каралёў. Хай заходзіць.

Голас. У яго можа быць зброя.

Каралёў. Хоць атамная бомба. Прапусці. *(Дэкламуе.)* Но пусть она вас больше, не тревожит... Я! Не! Хо! Чу!

Уваходзіць Хадзееў. Аглядае пакой.

Хадзееў. Харо-о-ош!

Каралёў. Выпіць хочаш?

Хадзееў. Я за рулём.

Каралёў. З твайго дазволу!.. *(П'е.)*

Хадзееў. Слухай, Каралёў, ты псуеш маю рэпутацыю...

Каралёў. Што пс... псую?..

Хадзееў. Мой аўтарытэт.

Каралёў. А як гэта я яго... пс... ну, гэта...

Хадзееў. Ты Атаманава ведаеш? Учора ў клубе ён пытаецца ў мяне: «Што ж ты, Хадзееў, хоць і былога, але

сябра і прыстойнага чалавека (гэта цябе!) давёў да адчаю?» Гэта я цябе давёў да адчаю! Дык вось, мне такія размовы не патрэбны.

Каралёў. Ну, блінклінтан! Ты ж хацеў мяне забіць, ледзь не забіў, а цяпер размоў баіцца...

Хадзееў. Мне такія размовы не патрэбны!

Каралёў. Ды што, я іх размаўляю?! Якое сёння чысло?

Хадзееў. Дваццаць першае.

Каралёў. А дзень?

Хадзееў. Аўторак. Месяц і год ведаеш?

Каралёў. Я два тыдні ні з кім не размаўляў! Я з дому не выходзіў! Я тэлефон разбіў! Якія і з кім размовы?

Хадзееў. Я яшчэ раз кажу: мне такія размовы не патрэбны! Чым я магу табе дапамагчы?

Каралёў. Аддай мне маю кніжачку.

Хадзееў. Гэта кніжачка не твая. Я яе купіў у цябе...

Каралёў. Тады прадай!

Хадзееў. Прадаваць яе я не хачу і не буду.

Каралёў. Добра. Тады зрабі для мяне адну важную паслугу.

Хадзееў. Якую?

Каралёў. Пайшоў вон!

Хадзееў. Значыць, сёння аўторак. Можаш яшчэ п'янстваваць да канца тыдня.

Каралёў. А ў мяне гарэлка скончылася.

Хадзееў. Забяспечу. *(Націскае кнопку.)* Серж, падыдзіце, калі ласка, да маёй машыны і вазьміце ў багажніку, ён адкрыты, скрынку «Абсалюта». Цытрон падыдзе?

Каралёў. Кла-ас!

Голас. Шэф, мне выконваць?

Каралёў. Ды ты ашалеў! Хто такое не выконвае?

Хадзееў. Значыць, у нядзелю ты павінен толькі лёгка пахмяліцца. Калі я застану цябе ў такім стане ў панядзелак, ты ў Навінках...

Каралёў. А што я там буду рабіць?

Хадзееў. Не ты будзеш рабіць, а з табой.

Каралёў. Што?

Хадзееў. Прыводзіць у чалавечае аблічча. Будзь здароў. *(Выходзіць.)*

К а р а л ё ў *(дэкламуе)*. Ну пусть она вас больше не!.. Тревожит!

Г о л а с. Шэф, да вас жанчына.

К а р а л ё ў. Што ёй трэба?

Г о л а с Л е н ы. Мне трэба цябе!!!

К а р а л ё ў. Ну трэба дык трэба. Заходзь. *(Спявае.)* Я не хочу!.. Печалить вас ничем...

Уваходзіць Л е н а.

К а р а л ё ў. Чым магу?

Л е н а *(кідае канверт)*. Вось. Забяры, што даваў мне на мікраскоп.

К а р а л ё ў. Калі гэта мы пілі з табой брудэршафт? Чаму гэта ты на ты?

Л е н а. Я са жлаб'ём размаўляю толькі на ты!

К а р а л ё ў. Я і пакрыўдзіцца магу...

Л е н а. Оё-ёй! Як я перажыву? Ён пакрыўдзіцца! Пляваць я на цябе хацела, Каралёў! Калі ты хоць пальцам мяне зачэпіш, сюды заявіцца мой Гэ-А-Дэ са ўзводам амонаўцаў і скруціць і цябе, і тваіх бандзюг у барані рог!

К а р а л ё ў. Ну, са ўзводам канечне. Гэ-А-Дэ — гэта ГАД.

Л е н а. Трымай жлоб! *(Выкідвае з сумачкі пачак за пачкам.)* Ёй ужо нічога ў гэтым мярзотным свеце не патрэбна і нічога не дапаможа. Тым больш ад цябе! Абрэвіятуру сваю не выкарыстоўвай. Які ты Кім? Вазьмі сабе лепш Гэ-А-Дэ... А лепш пакінь адно Гэ. З цябе хопіць... Пералічы свае грошы, а то яшчэ потым скажаш, што ў цябе купюру сцягнулі... Яна кахае цябе! Кахае большую частку свайго жыцця! Госпадзі! Было б каго! Хворая на галаву! А ты мог падумаць, што яна спецыяльна хадзіла за табой па барах, каб спакусіць і хапануць з цябе грошы на лячэнне. Што яна спецыяльна падаслала да цябе Кіма!

К а р а л ё ў. Ён мне так сказаў.

Л е н а. Ідыёт! Ён збіраў для яе грошы, а калі яна даведалася, то прымусіла яго ва ўсіх, каго ён спрабаваў падмануць, ва ўсіх папрасіць прабачэння... Яна паслала яго прасіць прабачэння! Паслала прасіць прабачэння!!!

К а р а л ё ў. Кім — мой сын...

Л е н а. Такія, як ты, не могуць і не павінны размнажацца. Ты яго больш ніколі не ўбачыш... Ён яе на цябе не прамяняе, нават калі ты яму Эйфелеву вежу купіш! Яна сабрала каля сябе гэтых няшчасных дзетак, яны жывуць з апошняга, калі вы абжыраецеся. Але яны шчаслівыя... шчаслівыя! А тваё шчасце толькі, каб напіцца і пажэрці! Пажэрці і напіцца. Яна зубамі выцягнула з тваіх грудзей атручаную кулю...

К а р а л ё ў. Гэта была яна?!

Л е н а. Яна! Дура! Трэба было ўзяць малаток і закалаціць яе далей... У самае тваё сабачае сэрца! Ты грошы свае паганыя пералічваць будзеш?

К а р а л ё ў. Ну буду. Чаму яна сама мне пра ўсё не расказала?

Л е н а. Што яна табе магла расказаць? *(Блазнуе.)* «Мілы! Каханы мой адзіны! Ты разумееш, я з клінікі, у мяне дрэнная кроў, рэгулярна калоцца трэба, бываюць прыпадкі, я ў любы момант затрэсціся магу. А цяпер пацалуй мяне і дай баксаў на лячэнне...» Гэта яна павінна была табе сказаць?! Жлоб... *(Выходзіць.)*

К а р а л ё ў нейкі час сядзіць нерухома. Потым націскае кнопку.

Г о л а с. Слухаю, шэф...

К а р а л ё ў. Набяры нуль дзевяць...

Г о л а с. Зараз.

Чуваць доўгія гудкі, потым адказвае жаночы голас.

Ж а н о ч ы г о л а с. Сорак сёмая.

К а р а л ё ў. Справачная?

Ж а н о ч ы г о л а с. Справачная.

К а р а л ё ў. Скажыце, калі ласка, чаго гэта мне апошнім часам гэтак не шанцуе?

Дом Юлі і Кіма. Ю л я ў ложку. К і м стаіць перад акном. Л е н а рыхтуе ін'екцыю.

К і м. Дзень павялічыўся на тры гадзіны дваццаць мінут.

Ю л я. І да Новага года засталося дзесяць месяцаў і адзін дзень...

Л е н а. Давай руку *(робіць укол)*.

Ю л я. Дзе дзеці?

К і м. На вуліцы гуляюць.

Л е н а. Я пайду. Мне яшчэ па трох адрасах трэба быць.

Ю л я. Зайдзі пасля дзяжурства. Кім нешта смачнае гатуе.

Л е н а. Зайду. Кім, прасачы, каб гэта было выпіта да вечара.

К і м. Будзе выпіта.

Л е н а. Чао!

Л е н а накіроўваецца да выхаду і сутыкаецца з Каралёвым.

Л е н а *(да Кіма.)* Чаму ты ніколі не зачыняеш дзверы?

К і м. А хто апошнім заходзіў, я ці ты?

Л е н а. Я. Чаму ты за мной не зачыніў?

К а р а л ё ў. Юля, мне трэба з табой пагаварыць...

Ю л я. Выйдзіце...

Л е н а *(да Каралёва)*. Ты чуў? Вый-дзі-це! Гэта яна цябе на вы называе... Выйдзіце!

Ю л я. Лена...

Л е н а. Што Лена? Што Лена? *(Каралёву.)* Тры хвіліны. Роўна тры хвіліны... Пайшлі на кухню, Кім.

Выходзяць. К а р а л ё ў павольна падыходзіць да Ю л і.

Ю л я. Не плач...

К а р а л ё ў. Я не плачу...

Ю л я. Плачаш...

К а р а л ё ў раптам грымнуўся на калені перад ложкам і зарыдаў.

Ціха-ціха-ціха-ціха... Супакойся. Гэта не праз цябе, я б усё адно...

К а р а л ё ў *(плача)*. Я не ведаю, я не ведаю, што на мяне найшло, што накаціла... Зацьменне нейкае, гіпноз... Я ж глядзеў у тваe вочы... Скаціна... Я нават прабачэння не буду прасіць, бо не хачу, каб ты мне даравала... Не хачу...

Ю л я. Я не пакрыўдзілася... Я проста страшна спалохалася, што больш ніколі цябе не пабачу... А астатняе... Усё, што ёсць, тое і было. Ніякія грошы не дапамогуць.

К а р а л ё ў. Выходзь за мяне замуж...

Ю л я. Дурненькі... Мне засталося ад сілы паўтара месяца...

К а р а л ё ў. Вось і добра! Усё жыццё марыў стаць удаўцом... Хаця чорта лысага! Я цябе адаб'ю, выцарапаю, вырву з лапаў і Люцыфера, і Вельзевула і Лопэ дэ Вегі...

Ю л я. Ну, а яго ў гэтую кампанію за што?

К а р а л ё ў. І калі табе наканавана памерці — пры родах памрэш... Калі будзеш раджаць дзявятага дзіцёнка...

Ю л я. Я не супраць...

К а р а л ё ў. Тады паехалі...

Ю л я. Куды?

К а р а л ё ў. У манастыр! Да святых сясцёр... Я ім некалі машыну цэглы прывёз, яны мне кніжачку падаравалі... Кніжачка маё сэрца ўратавала... Калі ўжо такога, як я, нечыя малітвы ўратавалі, што пра цябе казаць. Паехалі! Я стану на калені, і яны павянчаюць нас.

Ю л я. Ты з глузду з'ехаў.

К а р а л ё ў. У нас мала часу... У нас зусім яго няма... Я цябе люблю... Я кахаю цябе!

Ю л я. Кі-ім...

Каралёў ахінае яе коўдрай, бярэ на рукі і выносіць з пакоя.
Праз нейкі час. Аэрапорт. Ю л я, К а р а л ё ў і Л е н а каля барнай стойкі п'юць каву.

К а р а л ё ў. Вось, каб не забыць... Вазьмі размоўнік. Тут па ўсіх тэмах асноўныя фразы і ў нашай транскрыпцыі... Я, калі ездзіў, карыстаўся.

Л е н а. Юля, табе адну адзіную фразу трэба запомніць: іх лібэ діх! Іх лібэ діх... Паўтарай яе ўсім без выключэння мужчынам, потым з тых, хто клюне, выберы якога-небудзь фрыца і настаў яму *(паказвае на Каралёва)* вось такія рогі...

К а р а л ё ў. Слухай, я цябе ведаю ўсяго пару месяцаў, а ты мне надакучыла так, быццам гадоў трыццаць была маёй цешчай.

Л е н а. Гэта не ўсё-ё... Я яшчэ гадоў пяцьдзясят кумой тваёй буду.

К а р а л ё ў. Якой кумой?

Л е н а. Ну, а хто ж тваіх дзяцей хрысціць будзе?

К а р а л ё ў. Не-е! Хто заўгодна, толькі не ты!

Ю л я. Лена! Ігар! Ну, Божа мой! Я ад вас стамілася. Колькі можна? *(Паўза.)* Кім не прыедзе?

4.Зак.1343.

К а р а л ё ў. З дзецьмі застаўся... Заявіў, што доўгія провады — лішнія слёзы...

Л е н а. Перажывае момант адчурання.

Ю л я. Які момант?

Л е н а. Ты ж для яго была і сястрой і маці, а цяпер вунь каго песціш.

К а р а л ё ў. Зноў?

Л е н а. Камплексуе падлетак...

Паўза. Юля застагнала.

К а р а л ё ў. Што такое?

Ю л я. Мне дрэнна...

Заціскаючы рукой рот, выбягае.

К а р а л ё ў. Юля!!! *(Да Лены.)* Чаго ты сядзіш?!

Л е н а. А што мне рабіць?

К а р а л ё ў. Ёй дрэнна!

Л е н а. Ну й што?

К а р а л ё ў. Як што? Ёй жа моташна стала!

Л е н а *(абыякава)*. На здароўе...

К а р а л ё ў. Ты... Памажы ёй!

Л е н а. Чыя гэта жонка? Мая ці твая? Сам дапамагай...

К а р а л ё ў. Чым я ёй дапамагу?!

Л е н а. Агуркоў салёных купі на дарогу!

К а р а л ё ў *(пасля паўзы)*. Што... Што...

Л е н а. Сто! Я ж казала, што ты жлоб...

К а р а л ё ў *(насоўваецца на яе і шэпча радасна)*. Лена... Лена-а-а...

Л е н а. Што такое? Не чапай мяне! Пусці! Пусці табе сказана!

К а р а л ё ў *(абдымае яе)*. Ленка!

З'яўляецца Х а д з е е ў.

Х а д з е е ў. Што тут адбываецца?

Л е н а. А вы не бачыце. Гвалт над чэснай дзяўчынай у міжнародная зале аэрапорта.

Х а д з е е ў. А дзе Юля?

Ю л я *(з'яўляецца)*. Я тут.

К а р а л ё ў. Як ты?

Ю л я. Нармальна.

Х а д з е е ў. Дакладваю. Нас з табой сустракаюць. Я забіраю дачку і гэтым жа рэйсам вяртаюся. Ты будзеш жыць у яе пакоі. Гэта два крокі ад клінікі. Прафесар Шварц рэкамендуе дзённы стацыянар.

К а р а л ё ў. Гэта што?

Л е н а. Як што? Увесь дзень лечышся, а потым усю ноч здароўе гробіш.

Х а д з е е ў. Ужо абвесцілі рэгістрацыю. Лена, пайшлі багаж афармляць. Мы каля пятай стойкі будзем.

Х а д з е е ў і Л е н а выходзяць.

Ю л я. Што гэта з табой?

К а р а л ё ў. Нічога...

Ю л я. А чаго ты так глядзіш?

К а р а л ё ў. Та-ак... Я праз тыдзень у адведкі прыеду.

Ю л я. Навошта табе грошы траціць!

К а р а л ё ў. Грошы трэба не эканоміць! Грошы трэба зарабляць! У цябе ж свой пакой будзе. Ты днём у стацыянар, а я ў піўбар... А ноччу буду сачыць за тым, каб ты сваё здароўе не гробіла...

З'яўляецца К і м, ведучы за рукі хлопчыка і дзяўчынку. Канечне ж гэта Піня і Баранесай.

К і м. Яны дасталі мяне!

Ю л я. Кім!

К і м. Калі я сказаў, што ты паехала ў аэрапорт, яны такі вой паднялі... Увесь пад'езд на вушы паставілі! Суседка выклікала міліцыю, бо падумала, што я іх забіваю... Адразу дваіх...

К а р а л ё ў. І што?

К і м. Міліцыя нас і прывезла сюды. Вунь машына стаіць. *(Да дзяцей.)* Ну што? Вось ваша мэм... Цалуйцеся!

Юля падбягае і абдымае спачатку маленькіх дзяцей, а потым Кіма. Так яны і стаяць абняўшыся.

Каралёў павольна-павольна падыходзіць да іх. На гэтым мы з імі і развітаемся. Дай вам Бог шчасця!

К а н е ц